På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juni 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 20. MARTS 1980 [1]

Høje Domstol.

I denne retssag behøver jeg ikke tid til at overveje mit forslag til afgørelse.

Domstolen har endnu sagens faktiske omstændigheder frisk i erindring, hvorfor jeg ikke behøver at gentage dem.

Jeg vil for et øjeblik se bort fra spørgsmålene, dels om den begrundelse, hvorpå Kommissionens personaledirektør støttede sin afgørelse af 14. august 1978, er tilstrækkelig, dels om sagen kan antages til realitetsbehandling, for så vidt den er rettet mod afgørelsen af 3. april 1979

1 — Oversat fra engelsk.

samt om begrundelsen i sidstnævnte afgørelse er tilstrækkelig.

Det afgørende spørgsmål i sagen mellem Schuerer og Kommissionen er, om hendes invaliditet, således som hun har gjort det gældende, skyldes den ulykke, hun var ude for den 26. oktober 1976, eller det støv, hun har indåndet p.g.a. det defekte klimaanlæg i hendes kontor, eller en kombination af disse faktorer; eller om invaliditeten, således som Kommissionen hævder, skyldes det som i tjenestemandsvedtægtens artikel 78 kaldes »andre årsager«.

Efter min opfattelse henhører afgørelsen af dette spørgsmål ikke under Domstolens kompetence. Dette skyldes, at invaliditetsudvalget efter de relevante bestemmelser i tjenestemandsvedtægten (især artikel 78 og artikel 13 i bilag VIII) træffer afgørelse om årsagen eller årsagerne til en tjenestemands invaliditet, for så vidt det afhænger af en lægelig vurdering. Dette er efter min mening en nødvendig følge af ordlyden af disse artikler og synes desuden at følge af Domstolens dom i sag 29/71, *Vellozzi* mod *Kommissionen* (Sml. 1972, s. 133). I øvrigt viser Domstolens dom i sagerne 42 og 62/74, den anden *Vellozzi*-sag (Sml. 1975, s. 871), at invaliditetsudvalgets afgørelse er endelig, såfremt udvalget har truffet en gyldig afgørelse vedrørende det forelagte spørgsmål, og der ikke er indtruffet nye omstændigheder. De opfattelser, der er udtrykt af andre læger, de være nok så betydningsfulde, hvorefter udvalget har taget fejl — eller muligvis har taget fejl — således som det er gjort gældende af dr. Stein, dr. Lequime og dr. Schußler med hensyn til Schuerer i den foreliggende sag, finder jeg ikke er en sådan ny omstændighed.

Jeg mener derfor, at Domstolen kun kan medvirke i den foreliggende sag, hvis det bliver bevist at den af personaledirektøren — som ansættelsesmyndighed — trufne afgørelse om at tildele Schuerer invalidepension efter den lave sats, er uforenelig med invaliditetsudvalgets konklusioner, eller at disse konklusioner af en eller anden grund, er upålidelige. Såfremt det sidste er tilfældet, er den korrekte fremgangsmåde, at Domstolen tilsidesætter disse konklusioner og udmelder et nyt invaliditetsudvalg. Det er hverken Domstolens opgave at nedsætte et lægeråd bestående af specialister eller et lægeråd, der skal fungere som appelinstans, således som det er foreslået af Schuerer. Der findes hverken i tjenestemandsvedtægten eller andetsteds hjemmel herfor. Efter min opfattelse kan det ikke ske inden for rammerne af Domstolens kompetence til at træffe foranstaltninger til sagens oplysning, fordi formålet med disse foranstaltninger er at give Domstolen mulighed for at træffe afgørelse i spørgsmål, hvor der er strid om sagens faktiske omstændigheder; som jeg allerede har anført, er jeg imidlertid af den opfattelse, at Domstolen ikke er beføjet til at træffe afgørelse i den her foreliggende tvist om sagens faktiske omstændigheder. Hvis Domstolen traf afgørelse herom, ville den optræde som appelinstans for invaliditetsudvalget, hvilket Domstolen bestemt ikke er.

Det skal derfor undersøges, om personaledirektørens afgørelse er uforenelig med invaliditetsudvalgets konklusioner. Schuerer's repræsentant hævdede, at dette er tilfældet, idet invaliditetsudvalget har fastslået, at sagsøgerens invaliditet kunne være forårsaget af ulykken, og at tvivlen bør komme hende til gode. Jeg mener ikke, at dette er juridisk korrekt. For at en tjenestemand har ret til invali-

depension efter den høje sats, skal invaliditetsudvalget efter min opfattelse, i den udstrækning spørgsmålet afhænger af en lægelig vurdering, udtrykkeligt have konstateret, at tjenestemandens invaliditet skyldes en af de årsager, der er nævnt i artikel 78, stk. 2. Ganske vist behøver invaliditetsudvalget ikke at være overbevist ud over enhver tvivl, men udvalget skal dog være overbevist om, at sandsynligheden taler herfor. Her kommer også Domstolens dom i den første *Vellozzi*-sag i betragtning.

Med hensyn til pålideligheden af invaliditetsudvalgets konklusioner har Schuerer's repræsentant erkendt, at udvalget har udført sin opgave med omhu. Der er kun rejst indvendinger mod formuleringen af udvalgets konklusioner. Det er dette aspekt i sagen, som har beskæftiget mig mest. Jeg er ikke i tvivl om, at disse konklusioner i deres oprindelige udformning har været overordentlig korte og følgelig uklare. Det ville have været bedre, hvis personaledirektøren øjeblikkelig, før afgørelsen blev truffet, havde anmodet om en forklaring af betydningen af disse, i stedet for at skabe den situation, hvorefter man har måttet bede om denne redegørelse på et senere tidspunkt, for at kunne behandle Schuerer's klage. Jeg mener imidlertid, at det er ganske klart, at personaledirektøren ville have truffet den samme afgørelse, hvis han havde rådet over den redegørelse, som invaliditetsudvalget senere afgav til sine konklusioner.

Den omstændighed, at de formuleringer invaliditetsudvalget har anvendt i sine konklusioner, lader forstå, at udvalget har taget stilling til udtrykket »erhvervssygdom« i artikel 78, har ligeledes optaget mig meget. Dette er ikke et lægeligt, men et juridisk spørgsmål. Det ville have været bedre, hvis invaliditetsudvalget havde begrænset sig til at fastslå, at Schuerer's invaliditet ikke skyldes indånding af støv. Ordlyden af udvalgets konklusioner leder til den antagelse, at sagsøgerens invaliditet efter udvalgets opfattelse skyldes en sygdom, hun har pådraget sig gennem indånding af støv, men at denne sygdom ikke er en »erhvervssygdom«. I lyset af udvalgets senere redegørelse, synes det imidlertid klart, at dette ikke er udvalgets opfattelse.

Jeg kommer derfor til det resultat, at invaliditetsudvalgets konklusioner ikke er behæftiget med sådanne fejl, at de derpå støttede afgørelser er ugyldige. Hermed overser jeg ikke spørgsmålet, om Schuerers fald, der fandt sted den 26. oktober 1976, medførte, at hun slog brystet mod kanten af trappetrinet. Dette er naturligvis et spørgsmål om sagens faktiske omstændigheder, som Domstolen kan træffe afgørelse om, efter at der er indhentet vidneudsagn, herunder Schuerer's, fra alle, som var til stede, da hun faldt, og fra dem, som hun henvendte sig til umiddelbart derefter. Men jeg kan ikke forestille mig, at Domstolens afgørelse af dette spørgsmål kan føre til en tilsidesættelse af invaliditetsudvalgets konklusioner alene af den grund, at

sagsøgeren har haft rigelig lejlighed til at beskrive faldet over for udvalgets medlemmer og det på et tidspunkt, hvor hun desuden havde begivenhederne i frisk erindring.

Jeg kommer nu til de mindre afgørende spørgsmål.

Det anbringende som Schuerer's repræsentant har anført til støtte for, at personaledirektørens afgørelse hviler på en utilstrækkelig begrundelse, er i det væsentlige, at han ikke har begrundet, hvorfor artikel 78, stk. 2, ikke blev fundet anvendelig i dette tilfælde. Det syntes, som om der her foreligger en misforståelse. I almindelighed er en myndighed ikke forpligtet til, når den træffer en afgørelse, at forklare hvorfor den ikke har truffet en anden afgørelse. Desuden giver invaliditetsudvalgets konklusioner ikke grundlag for den antagelse, at artikel 78, stk. 2 skal finde anvendelse, og Schuerer blev tilstillet en kopi af disse konklusioner samtidig med den formelle afgørelse.

Jeg skal ikke bruge Domstolens tid på at diskutere det spørgsmål, som er blevet rejst af Kommissionen med hensyn til, om sagen kan antages til realitetsbehandling, for så vidt den er rettet mod afgørelsen af 3. april 1979. Hertil vil jeg blot fastslå, at det falder mig svært at tro, at denne afgørelse udelukkende var af bekræftende art, skønt den faktisk var støttet på den forklaring, invaliditetsudvalget senere afgav til sine oprindelige konklusioner.

Schuerer's repræsentant har kritiseret denne afgørelses begrundelse på grundlag af argumenter, der alle går i samme retning, nemlig at Kommissionen er forpligtet til at anføre det, som efter dens opfattelse, er årsagen til sagsøgerens invaliditet. Den har tværtimod ret til — ja er sågar forpligtet til — at acceptere det synspunkt, der er gjort gældende af invaliditetsudvalget. Schuerer havde allerede en kopi af udvalgets oprindelige konklusioner, og en kopi af redegørelsen til dens konklusioner var bilagt afgørelsen.

Som resultat foreslår jeg derfor, at sagsøgte frifindes med de sædvanlige konsekvenser med hensyn til sagens omkostninger.